

4. szám.
Sept. 28-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1/2 év, 3 frt 15 kr. és
1/2 évre sept.—dec. 2 frt 10 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtár-
nál. — Kiadó-hivatal : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

Montenegrói dal.

Kicsiny a földünk; rövid a határa,
Török áll körülünk : hivatgat csatára.
Kicsiny országunknak csak egy a mi drága.
Nem arany, nem tömjén, de a szabadsága!

Nincs büszke várunk, palotánk mi nekünk,
Nyílt keblet tárunk, ha a harciba megyünk.
Váraink a sziklánk, védőink a szablyánk
Te vagy a vezérünk, óh örök szabadság!

Bár vér áztatja hazánk földé téré,
Alig táplálhatja, kinek itta vérét.
Mért szeretjük inkább, mint kerek világot?
Örökzölden tartja ez a szabadságot!

Egy ország kincsek-, másik küzd nagyságért.
Ez arany bilincsek, amaz hiúságért,
Legyen más mivelt nagy; tudományos gazdag;
Boldogok csupán, kik szabadságért haltak!

K—s M—n.

ALÁZATOS FOLYAMODÁS A MAGAS RÁJXRÁTHOZ

A pesti fiakkerek nevében.

Igen magas Rájxrát ur!
Mink is *elnyomott nemzetiség* vagyunk! Tes-
sék meghallgatni a mi panaszainkat.
Pest városa minékünk *alkotmányt* adott, pe-
dig mi nem kértük, hogy adjon.

Ezen constitutionnak számtalan sérelmes ol-
dalai vannak.

1-ör is : Daczára a legkegyelmesebb pénz-
ügyminiszteri rendeletnek, mely szerint *minden*
eddig meglerő adónemek továbbra is behajtandók

1859. évből s a jan.—apr. folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

lesznek, még is az általunk kivetett borraivalól behajtását Pest város hatósága ellenzi s fegyveres kézzel is megakadályozza.

2-or. Hallatlan az, hogy valamely osztály vagy hitfelekezet oly helyekről eltiltassék, a hova minden más szabad polgárnak megjelenni engedelme van. Már pedig Pest város mi nekünk megtiltotta, hogy a gyalogjárdákra hajtsunk.

3-or. A kincstár egyik fő jövedelme a trafik, Pest városa pedig nekünk megparancsolta, hogy mikor valakit viszünk a kocsin akkor ne dohányozzunk; nem a kormány megrontására céloz-e ez is?

4-ér. Nyelvünk szabad használatától is elvagyunk tiltva. Tetszik azt tudni magas Rájxrá, saját magáról, hogy van egy bizonyos idioma,

melynek neve *Fiakkersprache*; a helyett, hogy a nyelv kimivelését s illetőleg a *szóadagítását* mozdítaná elő, ránk parancsolt a pesti tanács, hogy tanuljunk *udvariasan* beszélni. Nem a fiakker nemzet megsemmisítésére vezet-e ez a zsarnoki önkény?

5-ör. Eddig még csak annak hallottuk hírét, hogy az *utasok* adtak *passust*, mikor a kocsiból kiszálltak, most pedig mi adunk az utasoknak *passust*, mikor beszállnak; nem a *fennhatósági jogok* világos megesorbitása-e ez?

Tetszik látni magas Rájxrá, hogy mennyi sérelmeink vannak? Ennélfogva kérünk mi is külön — ha nem Vajdaságot, — de külön *kapitánytságot*.

Alázatos kollegáik.
(következnek az aláírások).

A KISÉRTÉTES ÁGY.

Egy honvédtiszt naplójából.

Ezt kellett volna a „Lidércs naplóba” adni.

Késő este lett, mire a hatvani csatának vége szakadt; a takarodó szavára huszáraink visszatértek az üldözésből; nagy sár volt, borongós idő; alig láttuk, hol telepedünk meg? valami elárkolt hely volt az; körülültetve akáczfakkal. A sötétben a nyers fát kardokkal vagdaltuk, hogy őrület gyujthassunk, mikor aztán égni kezdett, akkor láttuk, hogy jó helyen vagyunk, ez a temető.

Nem tréfálok a *jó hely* szóval: temetőnek rendszeren a száraz helyeket válogatják „ott legálább szárazon pihenhetünk meg.

Egy óra mulva a közel Hatvanból valaki egy tiz akós hordiót jó vörös borral küldött ki a táborba, a mi azután a temető népségének nagyon is jól esett.

Ejféli tájon X. huszárőrnagy átjön hozzám a szomszédból, s azt mondja: „gyere pajtás a huszáraink vetettek számunkra *igen jó ágyakat*, menjünk alunni.”

Már ekkor hatodik hete, hogy nem tudtam, mi az a *vetett ágy*? nagyon örömet elfogadtam a meghívást. Átballagtam a temető mellett táborozó huszár tanyára, a hol meglehetősen süppedékes volt ugyan a föld, a tegnapi esőtől, hanem kettőnk számára jó magasra vetett ágyak voltak egymás mellé készítve, letakarva ló-

pokrőczekkel; a vén ordináncz ott állt és várta parancsainkat.

Nem nagy kínálgatás kellett, nagy hamar leheveredtünk. Engem meglepett egy kissé, hogy milyen kényelmes ágyunk van. „Mi van itt alattunk?” Kérdém a vén huszárt.

— Hát lópokrőcz.

— Hát az alatt?

— Az alatt? Széna.

— Azt tudom. De a széna alatt?

— No hát a zabos zsákok.

— Zabos zsákok. Jojezakát pajtás.

Én abban a nyomban elaludtam s meg nem fordultam helyemen addig, míg a reggeli trombitaszó fel nem ébresztett.

Hát a mint szememet felnyitóm, arczom előtt egy arasznyira egy ember fejet látok. Alább a másik, azután a harmadik, negyedik, ötödik, hatodik. Hat emberfe egy más mellett, egész a lábam hegyéig.

Felugrom helyemről, s akkor látom, hogy ágyam nem állt egyébből, mint hat elesett vasasból, kiket keresztben egymás mellé raktak, s szénával pokrőczczal leterítették.

Rettenetes lármát kezdtem csapni, szidtam a vén ordinánczot. Az végig hallgatta a szidást, azután egyet sodrott a bajuszán:

— Hadd szolgáljon a magyarnak az Isten adta, ha már egyszer meghalt. Annak már ugy is mindegy.

Azóta sokszor elrontja az álmomat, ha le-

fekvéskor a *hatvani ágyra* gondolok; hanem akkor mondhatom, hogy nagyon jól aludtam rajta.

X. X.

Ahoz a két Herkuleshez.

a kik vasárnap a Circusban dulakodtak.

Ejnye lánczos és lobonczos!

Hát ti itten verekedtek?

Mi a neved? *Toldi János.*

Hát te másik? *Maramaldi.*

No — megmondom apátoknak!

Megálljatok: majd kikaptok.

Hat nektek verekedni kell?

És egymással verekedni?

Olasz, magyar, egymás ellen!

És még pénzért verekesznek!

Nem szégyenlitek magatok?

Hire megy a világ előtt,

Holnap már ez ki lesz téve

A *Scharf Correspondenzébe,*

Hogy a magyar meg az olasz

Hajba kapott verekedett,

Egymást megtépte, gyomrozta,

Német publikum kiabált,

Hogy még jobban, no még jobban!

Nyeld el magyar azt az olaszt!

Olasz törd porrá a magyart!

S ti szót fogadtatok neki!...

Mentek mingyárt szerte szélylyel!

Egyik jobbra, másik balra!

Nézze meg az ember fia:

Még ők itten verekesznek!

Nem találtok magatoknak

Más huzakodó vetélytárs?

Hát te olasz? mért nem vagy honn?

Ha oly nagyon birkozhatnál,

Ottan vannak a *brigantik,*

Kapj meg egyet, s harapd ketté.

Hát maga János barátom!

Nem jobb lenne, hogyha inkább

Bécabe menne, s a Rájxrátot

Ütögetné a pallóhoz!

K—s M—n.

Csík-vész.

A fekete bankós világban, farsang idején csikot vett X. urambátyám nyereségre; jó is ám az káposztalébe főzve korhel-levesnek, tudja ki ismeri. A gacheft azonban rosszul ütött ki, mert X. bácsi tréfás barátai keresztet huztak a számításán, s kiokumláltak, miképen lehetne csik-dögöt előidézni, persze, hogy akkor még nem existált az *assecuratio lábas* és lábatlan jószágra.

A csikok hordókban X. urambátyám dufartján szép sorban voltak fölállítva, egy — kettő — három, le sem voltak takarva, minek, hadd járja a friss lég, hogy meg ne fuladjanak: a rostás alju itcze is annak rendi szerint a sikamlós portéka mellé volt állítva, csak mérni kellett őket másnap.

X. urambátyám hosszuszaru pipával szájában sétálva méregette a bejárat hosszát s számlálgatta magában, hány itcze kerülhet ki egy-egy hordóból; midőn egyik barátja lép be a kapun s észrevétlenül mindhárom edénybe egy-egy stárcizli alcitromot dobott bele. Másnap reggel megnézi X. ur a hordókat, s ámulva látja, hogy a *perpetuum mobile* jószág két hordóban örök álmat aluszsa már, a harmadikban pedig csak néhány viczkándozik még s kapkodik luft után.

Kis időre a csik-csin avatottjai egymásután küldék cselédeiket csik-vásárolni, jókora összeget kérvén maguknak adatni, mi végre is feltűnt X. urambátyámnak s csaknem kilökdöste a vászoncelédeket a kapun, kiáltván: *Sacrata potentia!* ez is a három Dányel fufangja, fogadom emberségemre, a csik-levet majd ők veszik be.

Farsang végén, mint az akkori patriarchalis életben szokás volt, meghívta X. bácsi a három gyanusított pajtást, egy kis farsangi vacsorára, a csiklé sem hiányzott a sok ennivalóból; vígan folyt le a dinomdánom, anekdotáztak s végre még danoltak is, — midőn egyike közülök e rögtönzött verset, már nem tudom, melyik nótára, kezdé hangoztatni:

Megdöglött már két hordó csik,

A harmadik most kinlódik,

Utczu édes feleségem,

Oda van a nyereségem!

X. bácsi ráismert a kolomposra, s szintén dalolva felelt meg.

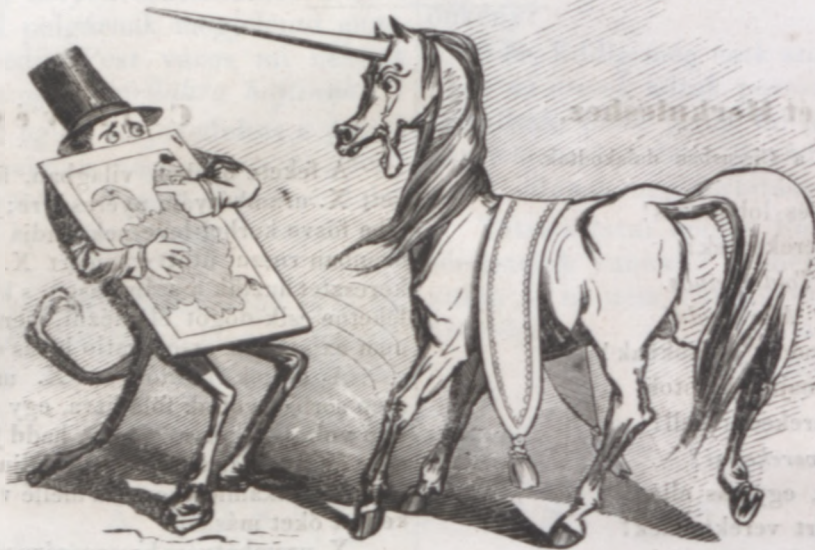
Ugy van biz az, Danyi lelkem,

Oda lett a nyereségem,

De ti mégis azt nyertétek,

Hogy levét *most* szörpölték!

Az arckép szülő hasonlatossága.

Bizonyos „Zergebak“ (Roéhloek) úrnak, Romába utazván, egy kis lovacska utját állotta. Zergeback, ki nagyon szerette volna utját folytatni, de nem merete mondani a kis lovacskának hogy térjen ki, elővett egy kis képet, s azzal hízeltett a kis lovacskának, hogy azt mondta : roppantul hasonlítasz ehhez a kis madárkához, sőt egy hajzálig el vagy találva.

A kis ló nagy csodálkozásában egy kicsit nagyon eltátotta kis száját, s álkapczája leesett bele. Zergebak kárörömmel folytatja utazását.

Midőn helyreállt, Zergebak utazását elősegíti Rómába, de úgy hogy nem köszöni meg.

Veszedelem élet s halál közt.

Milyen helyzetbe jut az, a ki e két ellenkező irányt követő ezelleméhez erélyesen ragaszkodni ígérkezett. Vagy az egyiknek, vagy a másiknak szakadnia kell, vagy a kapocs válik ketté.

E c c e „k u t j ó!”

Gazda. Jó napot katona uram! — Lússa most, miután behordottunk, ismét szolgálatjára vagyok. — most legalább van miből élnünk; de a hol nincs a miniszter sem vehet.

Zs. Hát most mit fognak csinálni?

G. Hát — most ágyazni fogunk.

Zs. Én meg belefekszem.

G. Jó lesz, mi meg majd a csépléshez fogunk látni.

Zs. Azt gondoltam, hogy itt nyomtatni szoktak.

G. Szoktak, de mi biz azt már — jó formán — meguntuk!

Sajátságos madarászat és halászat.

Néhány év előtt marhadög volt az alföldön. Az elhullott barmok szagára s döglakomára a Kárpátok sasai méltóztattak hegyeik közől alászállni. Egy nagy sas, mely a tanya körül gyakran megszállott, magára vonta két kun ficzkó figyelmét. Hogy megfoghassák, gödröt vájtak, tetejét gazzal elfödtek, — egy keresztül vont deszkára döghust tettek, az egyik héres bebujt a gödörbe, s lesi a martalékot. Sasunk csakugyan megjelent a dögre. Az elbujt héres megragadta mindkét lábát, a madár emelgeti öles szárnyait, de a héres nehéz, — a másik héres is a látványra előszalad, szűrével betakarta a foglyot, s fogásuk örömeire hiberunt magnum áldomás.

Egy tiszaparti faluban pedig az történt néhány év előtt, hogy egy nyomtató gazda azt mondja surjány leányának:

— Vidd le a lovakat itatni a Tiszába!

A leány féloldalt az egyik lóra ül, a kötőféket szerencsére jól a kezére csavarja. A lovak egy darabig usznak, hűtöznek a Tiszában; egyszer a leányt vízbeéő egyik lábánál fogva egy harsa lerántja a lórul, a leány sikolt, a ló megijed, kieviczkél a vízből, maga után

huzva a kötőféknél fogva a leányt, s a leány lábánál fogva a harsát is, — mely szintén megijedhetett, hogy a szárazra ilyen önkénytelen sétát kelle tennie.

= A cseh vadász-törvény, mely a szarvas- és zerge-tehenek meglövését szigoruan tiltja, ugy látszik, egy európai miniszter javára adatott, mert ama törvény szerint *bakot löni szabad akármennyit!*

= Több bécsi keztyüs egy roppant fokos-sapka szállitmányt szándékozott a magyaroknak ajándékozni — csupa humanitásból, hogy a kacsónk meg ne fázzék, ha télen a fagyos fokos vasát kell markolnunk; de a rendőrség ezt politikai demonstrációnak tekintvén megtiltotta, azon megjegyzéssel, hogyha épen kedveskedni akarnak nekünk, küldjenek bőr hálósapkákat —; nincs szándékunk alunni, sőt igen éberek akarunk maradni, éberebbek mint valaha!

= Azt mondták, hogy a Rájxrát-Carricaturákat betiltották! Már hogy lehet a rendőrségre olyat ráfogni? Sokkal constitutionalisabb idöket élünk, mintsem hogy olyanokat lehetne feltételezni!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérossy Zebulon reclamatiója

az Űstökös elkésett száma miatt.

Tekintedezs szerkesztető ur!

Mar megint elkisett Űstökös. Hiaba befaradtam postara, hiaba kifaradtam megint. Micsoda ez? Azt gondolja 'z ur, hogy előfizetési felhivas is csak constitutio, ma kihirdetetik: holnap meg nem tartatik. Talan bizony lefoglalta megint censura? Ugy kell, nagyon jól esett. Miért nem vigvaz tollara jobban? Ha én censor volnik, majd megtanitanik én az urakat! Semmifile szentekrül nem szabad irkafirkalnyi. Miniszter : az szent; arrul nem szabad írnya. Rájxrát ; az szent; arrul sem szabad írnya. Adoexecutio : az szent; arrul egy hetüt sem szabad írnya. Politzúj ; az is szent, arrul meg egy commát sem szabad írnya. Generalis : az még csak a szent; arrul még csak egy tollat sem szabad a kezibe fognyi ; királyi komiszarus : az ám csak a furcsa szent; arrul olvasnyi se szabad. Vigtire Pesti Hírnök : az a legeslegnagyobb szent, azt tiszta papirosnak kell hagyni. Igy nem confiscálnak lapot soha. De szerkesztő ur el kezdű felejteni, hogy lapot joirzelmű hazafiak számára adna ki. Mar in akartam egy parszor megintenyi. Mit most mondom, többet az meg ne törtinjik, mert majd in ha felmegyek Pestre, in aztan megmutogatom, hogyan kell egy joerzelmű lojolális humoristikusatyrikus lapot szerkesztenyi.

Tallérossy Zebulon.

Egy korszerű à l'Kottmann-féle étlapcalamitas.

Vendég. Van-e valami jó enni való?

Pinczér, Saláta van, de hogy hozzá van-e valami, azt nem tudom.

V. Ugy, hát hozza azt a salátát!

P. De még a kertben van kérem.

V. Hát akkor hagyja ott, a hol van, hadd rágódjanak rajta papmacskák — aztán hozza be őket ha jólaktak, legalább lesz valami a salátához!

Ádám vezeték neve.

Egy élczes szegény legény szőnyegre hozta a csárdában azon kérdést, hogy Ádámnak mi volt a vezeték neve? miután senkisésem birt rá felelni, sőt azt állitá mindenki, hogy nem is volt neki, a legény megfejté, miszerint „Holvagy“ volt az ő vezeték neve, mert ugyhitták, mikor elbujt.

— Dejsz ez csak olyan kigondolt tréfa, mert a bibliában nincs róla szó, — jegyze meg egy öreg ember.

— Nem ám, mond a legény; mert Ádám jól tudta, hogy kürencs (nyomozó levél) jár utána, hát azért tagadta el Mózesnek is a nevét, hogy rá ne akadjanak.

Meghalt a világ legnagyobb csonkjája.

Szegénynek nem volt se keze, se lába — se teste, se feje — csupán ökle! de ez is megszűnt lenni, béke hamvainak — Oroszországban. Halhatatlan lelke azonban él, de lemondván a másvilági jussáról, mert sejté, hogy nem örömekből álland. jobbnak tartá. Ausztriában maradni; nagylelkűsége kissé kellemetlen hatást gyakorolt reánk nézve, de mégis eltűrjük szívesen, csak hogy aztán valahogy lélekvándorlásra ne szánja magát egy szép reggelen! S ki volt ama csonka, melynek kimúltát gyászoljuk? — Egy istennő, neve: „Rhea-Kezió!

Garibaldi sorsa.

Garibaldi még rosszabb helyzetben van, mint I Napoleon volt Elba szigetén?

Ha Rómába hívja a nép, a kormány nem engedi.

Ha Amerikába híjják, a nép nem engedi.

Ha ünnepélyen akar részt venni, a hol az egész nép szívszakadva várja, a miniszterek veszélyt látnak benne, s lebeszélük szándékáról, azok nem engedik!

Ha ide akar menni, a körülmények nem engedik, s ha oda akar menni a viszonyok nem engedik; de ha mindezek megengednék is, a — csúz nem engedi!

= Végre a strázsamesterek-, káplárok- és gfreiterekre nézve is jobb kilátás lesz már most, mert nem valószínű, hogy a „divide et vinces“ elv kivitelénél a Capitanatoknál állapodjanak meg, hanem lesz mindenestre Strázsamesteriát, Kápláriát és Gfreiteriát, sőt tán még Gemeiner-iát is.

= Valamely bácsi centralista club-ba egy francia is meg volt hiva, ki a vendégeknek hizelegni akarván, törött németben ovatiót hozott Ausztriának egy toasztban, mely körülbelül következőleg hangzott:

„Der Lant, *welkes Österreik* eissen, war immer gross, der Fortschritt, *welkes Östereik* anbahnet, ferner der Makt, *welkes Österreik* entwickelt, der Feind, *welkes Ö*“ de most már meghocsátható tévedés következtében sokallották a háromszoros *welkes Österreich*-et s a szegény francziát fenyegető demonstratiókkal (fütty, ökölmotogatas, zaj) hallgatásra kényszeríték, később észrevétlenül elosont, mert azt vélte, hogy revolutiónáris clubba vetődött.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletel.

E hétre való orákulumok.

Még a morál szabályai is felfordultak az idén bajban az volt a szabály: a mit magadnak nem kívánod, azt ne kívánd másnak. A mióta a Rajxrátot feltalálták a bécsiék, szóta így áll: „a mit magadnak kívánod, azt ne kívánd másnak!”

— (Miért foglalták le a kentek lapját a mult héten?) Hadd el asszony. A miatyánkért. A szerkesztő meg akarta tudni, hogy miről szabad még írni? s ki nyomatta a miatyánkot. Aztán azt nyerte vele, hogy újra kellett neki nyomtatni a lapot.

— (Igaz, hogy a pesti főtörvényszék e napokban Schmerling fölött ítelt?) Itélt a fölött már egész Európa, még sem ártott neki semmit.

— — A „Magyar Sajtóban“ Jósika brüsseli levele sept. 21-ről ugyanazt a hasonlatot találja az osztrák alkotmány-változás és a közönség előtt vetkőző müllövar között, a mit az Űstökös sept. 22-diki száma illusztrál. Már pedig ilyen messzeségből lehetetlen, hogy összebeszéltek volna, vagy „magna ingenia conveniunt,“ vagy nagyon nyilvánvalóságos az igazság.

— — (Látta már kend a Rajxrát karikatúráit?) Láttam, s nekem legjobban tetszik benne — — az, hogy mi nem vagyunk ott!

— — Egy hécsi lap azt írja, hogy ha a vallás dogmáit nem szabad senkinek nyilván megtámadni, miért engedi a kormány megtámadni a szent Február 26-ki pátenst. (Még megérjük, hogy a Rajxrátokat oda teszik az evangelisták mellé.) Rég ott vannak már az evangelisták mellett, ha láttad valaha lefestve.*

— — Türr magyar hazánkfia, olasz altábornagy, amerikai polgár, nőül vette Wyse-Bonaparte kisaszszonyt, kinek atyja angol, anyja franczia. Ez már igazán kedves atyafiság!

Parbeszéd

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul ruthen Rajxrátok között. vagy „miről beszélhetnek ok egymás között?”

Nasszalmicseszkul. Öreg, én azt szeretném tudni,

*) Nem reménylenők, hogy a majszter úr arra céloz, miszerint mindegyik mellé egy symbolicus állat van festve; így például Lukács mellé egy „megférhatlanított himtekén. Szerk.

hogy mit tesz az a „Lebehok!“ a mit már most negyed-szer kell kiáltanunk?

Isztrikucz. Én már tudom, mert megkérdeztem a püspöktől.

N. No hát mondd meg nekem is.

I. Hát legelőször, mikor elkiáltottuk, akkor azt tette, hogy „köszönjük a gráciát, hogy megtetszett bennünket invitálni.“ Má-odszor mikor fel kellett kiáltanunk, azt tette, hogy „örülünk, hogy jó egészségben láthatjuk. Köszönjük az eddigi napidijakat.“ Harmad-szor megint azt tette a lebehok, hogy „ne tessék félni a magyaroktól, messze vannak ide azok nagyon.“ Negyed-szer pedig azt tette, hogy „ha parancsolja a miniszter úr, hogy hátbaverjük azokat a magyarokat, a kik itt nincsenek, szívesen segítünk.

N. Te. Hát ha minket is elkergetnek innen, akkor is azt fogjuk kiáltani, hogy „lebehok?“

Isztrikucz. Mennyi pénzt takarítottál meg az itt ülés alatt?

Nasszalmicseszkul. Meg biz én ezer kétszáz forintocskát. Ha esztendőre megint eljövünk; még egyszer annyit rakok félre.

I. De iszen esztendőre nem jössz te ide! Ha már ezerkétszáz forintod van, akkor te úr vagy, urat pedig, tudod, nem küldünk!

Nasszalmicseszkul. Te öreg, nekem úgy tetszik, hogy minket nem akarnak itt tartani már a jövő hónapban.

Isztrikucz. Honnan gondolod azt?

N. Nem látom, hogy kályhát tennének be valahova, pedig már majd hideg lesz,

I. Tán majd szalma közé tesznek bennünket, hogy megpuhuljunk.

= A müncheni Punch is élceket bocsájt közre a magyar népszínház származását illetőleg, pedig tudhatná, hogy többre becsüljük az épületet épen azon emlékenél fogva, mint akármely ránk octroyált német palotát; különben oly augias istálló válhat belőle a sötétség barátjaira nézve, melynek kitisztítására valóban nem a Punch szolgáltató az alkalmas Herculest.

= Azt híresztelik gonosz nyelvek, hogy Velen-czében 300,000 katona van összpontosítva, pedig dehogyan van annyi; hisz csak 299,999 főre rug.

= Amerikában sem lesz többé fekete rabszolga, most fehérek fogják pótolni helyöket.

= Valamennyi fejedelem egy bizonyos találkozót adandnak egymásnak, s respective népeik számára nagyszerű concessiókért fognak egymásnál esedezni!